

KINH TẠP BẢO TẠNG

QUYỂN 4

Gồm mười một chuyện:

40. Chuyện người nghèo cúng bánh bằng bột lúa tiểu mạch hiện tại được quả báo.
41. Chuyện cô gái nghèo cúng hai đồng tiền liền được quả báo.
42. Chuyện người họa sĩ tên Kế-na ở nước Can-đà-vệ cúng dường trai phạn được quả báo.
43. Chuyện hai vợ chồng Kế-di-la tự bán mình để thiết hội, hiện tại được quả báo.
44. Chuyện Sa-di cứu bảy kiến khởi bị nước trôi nên được sống lâu.
45. Chuyện vua nước Càn-đà-vệ nhờ sửa chùa tháp cũ được sống lâu.
46. Chuyện Tỳ-kheo tu bỏ lỗ hổng vách chùa được sống lâu.
47. Chuyện con của trưởng giả thấy Phật cầu được trưởng thọ.
48. Chuyện con của trưởng giả làm thuê thiết hội được hiện báo.
49. Chuyện Phất-na cúng Phật một bát cơm được hiện báo.
50. Chuyện Đại Ái Đạo cúng Đức Phật y bằng vàng và người thợ xâu ngọc.

M

40- CHUYỆN NGƯỜI NGHÈO CÚNG BÁNH BẰNG BỘT LÚA TIỂU MẠCH HIỆN TẠI ĐƯỢC QUẢ BÁO

Ngày xưa có một người, nhà rất nghèo, đi ở cho người ta kiếm được sáu thăng tiểu mạch mang về nhà để nuôi vợ con. Khi đến giữa đường gặp một Đạo nhân ôm bát chống gậy đi xin ăn, người ấy liền nghĩ: “Vị Sa-môn kia hình mạo đoan nghiêm, oai nghi chững chạc, rất đáng cung kính. Nếu mình cúng cho vị ấy một ít đồ ăn, há chẳng vui sao?”

Bấy giờ Đạo nhân biết tâm niệm của người ấy, liền đi theo anh đến gần bờ sông, người nghèo kia liền nói với Đạo nhân:

Nay tôi có bột lúa mạch, ý muốn cúng cho ngài, vậy ngài có dùng chăng?

Đạo nhân đáp:

–Được vậy là tốt.

Người nghèo kia liền đến bên bờ sông, trải áo ra mời Đạo nhân ngồi, rồi anh ta lấy nước hòa một thăng bột lúa mạch làm thành một tấm bánh cúng cho Đạo nhân. Anh suy nghĩ: “Nếu Đạo nhân này là người thanh tịnh nghiêm trì giới luật, đắc đạo, hãy khiến cho ta làm vua một nước nhỏ.”

Khi Đạo nhân được bột lúa mạch, nói với người nghèo ấy:

–Sao lấy quá ít, sao lấy quá ít?

Người nghèo cho rằng Đạo nhân này ăn nhiều, anh ta lại hòa thêm một thăng nữa, nhồi thành một tấm bánh, cúng dường rồi nguyện: “Nếu vị Đạo nhân này là người trì giới thanh tịnh, đắc đạo hãy khiến cho tôi làm vua hai nước nhỏ.”

Đạo nhân lại nói:

–Sao lấy quá ít, sao lấy quá ít?

Người nghèo kia lại nghĩ:

–Đạo nhân này in tuồng như người ăn nhiều, ta đã cho lúa mạch như mong ước, nhưng vẫn chê là ít, dù sao, ta đã mời ngài thì phải cung cấp đầy đủ.

Anh ta lại hòa hai thặng bột tiểu mạch, nhồi thành một tấm bánh, rồi đem cúng dường, anh lại nghĩ:

–Nếu Đạo nhân này là người trì giới thanh tịnh, đắc đạo, hãy khiến cho tôi hiện tại được làm vua, thống lãnh bốn tiểu quốc.

Đạo nhân lại nói:

–Sao lấy quá ít, sao lấy quá ít?

Người nghèo ấy còn lại hai thặng, đem hòa hết với nước, nhồi thành một tấm bánh đem dâng cho Đạo nhân, lại mong ước:

–Nay Đạo nhân này, nếu là người trì giới thanh tịnh hãy làm cho tôi được làm vua nước Ba-la-nại, thống lãnh bốn nước nhỏ, được thấy chân lý của đạo.

Đạo nhân khi đã được toàn bộ bột tiểu mạch rồi, vẫn chê là quá ít. Người nghèo ấy thưa:

Xin ngài hãy ăn đi, nếu như không đủ, tôi sẽ cỡi y phục đổi lấy đồ ẩm thực để dâng cho ngài.

Đạo nhân liền ăn hết một thặng, còn dư trả lại cho chủ. Người nghèo ấy hỏi:

–Tôn giả trước đây chê là bột tiểu mạch quá ít, tại sao bây giờ lại ăn không hết?

Đạo nhân đáp:

–Ban đầu lúc người cho ta một tấm bánh bột tiểu mạch, người cầu làm vua một nước nhỏ, cho nên ta nói: “Tâm nguyện của người ít quá.” Lần thứ hai người cho ta một tấm bánh bột nữa, nguyện được làm vua hai nước nhỏ, cho nên ta nói: “Sự mong ước của người quá ít.” Lần thứ ba người lại dâng cho ta một tấm bánh bột, mong được làm vua bốn nước nhỏ, cho nên ta nói: “Tâm nguyện của người quá ít.” Lần thứ tư người dâng cho ta một tấm bánh bột mong cầu được làm vua nước Ba-la-nại, thống lãnh bốn tiểu quốc, sau đó được thấy chân lý chứng đạo quả, cho nên ta nói: “Sự mong ước của người quá ít.” Vì ta không chấp nhận sự mong ước ít ỏi như thế cho nên chê là quá ít.

Bấy giờ người nghèo ấy tự sinh nghi, nghĩ: “Hãy khiến cho tôi hiện tại được làm vua của năm nước, việc này không phải nhỏ, sợ không thật chăng?” Anh lại suy nghĩ: “Vị ấy biết được tâm niệm của ta chắc là bậc Thánh nhân, là bậc Đại phước điền, đâu có thể nào lừa ta.”

Đạo nhân biết vậy liền ném bát lên hư không, sau đó bay lên theo, hóa thân to lớn trùm khắp hư không, lại hóa thân nhỏ như một hạt bụi, dùng một thân hóa thành vô lượng thân, dùng vô lượng thân hợp thành một thân, trên thân phun nước, dưới thân phun lửa, đi dưới nước như đi trên đất, đi trên đất cũng như trên nước, làm mười tám phép biến hóa, rồi nói với người nghèo:

–Hãy khéo phát nguyện lớn, đừng có nghĩ suy nghi hoặc nữa!

Nói xong vị ấy liền ẩn thân đi mất. Bấy giờ người nghèo này đi về phía thành Ba-la-nại, mới được giữa đường thì thấy vị phụ tướng, vị phụ tướng thấy anh ta rồi, nhìn kỹ hình tướng của anh, nói:

–Người có phải tên này họ này không?

Đáp:

–Thưa đúng vậy.

Hỏi:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Sao lại rách rưới tả tơi như vậy?

Đáp:

–Lúc nhỏ không nơi nương tựa, nhà cửa khánh tận, không ai giúp đỡ, cho nên mới khốn khổ lam lũ như vậy.

Vị phụ tướng liền tâu với vua Ba-la-nại:

–Đưa con thân yêu của ngài tên đó, họ đó, hiện nay đang ở ngoài cửa, hết sức nghèo khổ tiều tụy.

Vua liền ra lệnh:

–Hãy dẫn nó vào.

Nhà vua hỏi anh ta những việc riêng tư thì biết đó là người thân của mình, liền bảo:

–Người hãy ở gần ta, cẩn thận đừng đi xa.

Sau bảy ngày, nhà vua bị bệnh rồi chết, các quần thần bàn với nhau: “Nhà vua không có người kế tự, chỉ có người cùng tử này là chỗ thân thích của nhà vua, vậy chúng ta nên suy tôn anh ta làm vua nước Ba-la-nại, thống lãnh bốn nước.”

Sau khi làm vua, người cùng tử này trở thành bạo ngược. Vị Đạo nhân ở trên không trung vừa thấy liền đến trước điện vua ngồi kiết già và nói:

–Ngày trước người phát nguyện cầu được thấy chân lý, nay tại sao lại tạo các điều ác, ngược với bốn nguyện?

Đạo nhân lại vì nhà vua thuyết pháp. Nhà vua nghe pháp rồi hối hận những tội ác đã làm trước, xấu hổ, siêng năng hành đạo, nên chứng được quả Tu-đà-hoàn.

M